
Minecraft: Hora

Max Brooks

Čím víc jsem se přibližoval, tím silněji jsem cítil vůni lesa, což byla vítaná změna oproti sterilnímu, řezavému vzduchu v otevřené tundře. I když mi vítr vanul do zad, zalétaly ke mně blahé závany kůry a... borovic? Náznak vůně mízy jako prchavá připomínka parfémovaných čisticích prostředků z tamtoho jiného světa. A taky prázdnin. Těch velkých. Nevím jistě, jestli jsem tam doma nějak oslavoval, když začínaly prázdniny, ale spousta lidí to dělala. Po chvíli se vůně stromů, ke kterým jsem se blížil, docela vytratila a s ní i tyhle vzpomínky.

Les to byl obrovský, záhadný a jako by mě zval, abych vešel. Přidal jsem do kroku, prakticky jsem proklouzal kolem něčeho, co jsem v té chvíli považoval za mohutnou návěš sněhových bloků, a přešel jsem přes zamrzlou řeku do lesa.

Když jsem se přiblížil, poznal jsem, že jde o jakousi verzi borovic. Přesněji řečeno to byly smrky, o kterých už jsem četl v jedné z příruček. Některé se krčily při zemi, podsadité jako trpaslíci, jiné se mi zvedaly vysoko nad hlavu. Hnědé kmeny a zelené čtyřhranné jehlice. Tmavé jakoby koncentrované barvy. Dělal to na mě dojem, že se snaží uchovávat si barvu zrovna tak, jak jsem se já pokoušel uchovávat tělesné teplo.

A kolik jich bylo! Když jsem na svém ostrově stavěl první dům, porazil jsem tam úplně všechny břízy, znovu zasázel mladé stromky, ty pak znovu pokácel a znovu vysadil. Tady bych mohl postavit desítku – ba stovku! – takových domů, aniž by to na lese bylo nějak poznat. A nešlo jen o stromy.

Všiml jsem si rostlinek, jež se mi zpočátku jevily jako mladé semenáčky, které se tu a tam zvedaly z hlíny, ale když jsem se shýbl, abych jeden utrhl, tak jsem zjistil, že je to zdejší verze trávy. Tedy jakési přisedlé trojúhelníkovité byliny. Když jsem pár rostlinek rozdrtil, nevypadlo z některých nic, ale jiné zase daly povědomá semínka. *Jestlipak by z nich vyrostla pšenice, říkal jsem si, nebo nějaká úplně nová rostlina?*

Schoval jsem semínka do batohu a potom jsem se pokusil sklidit něco z vyšších keřů připomínajících kapradí. Nic jsem nezískal, ale to jsem ani nemusel. Nehledal jsem jídlo, nýbrž odpovědi.

A jedna z věcí, na které jsem potřeboval znát odpověď, zněla, zda se tady ve stínu pod stromy nemohou schovávat nějakí creepeři. Jestliže se tyhle živoucí bomby na mém ostrově skrývaly pod korunami bříz, a jedna z nich mě skoro zabila, jaké zástupy jich mohly číhat tady pod nekonečným mořem stromových korun?

Ke všemu jsem viděl sotva na pouhých několik bloků před sebe. Při postupu mezi hustě rostoucími stromy, trávou a kapradím a na zvlněném terénu jsem musel být ve střehu.

Vždy si všímej svého okolí.

Zbystřené smysly, štít pohotově, tak jsem se pozvolna kradl hranatým podrostem. *I kdybych nevběhl do rány rovnou creeperovi, říkal jsem si, mohl by se hned za nejbližším kopečkem krčit nějaký lekavý lední medvěd nebo jeho hnědý příbuzný, který rozhodně není tak přátelský, nebo nějaké jiné zvíře, co si neumím ani představit, a už na mě číhá někde v křoví.*

A že jsem měl pravdu!

„Huf!“

Leknutím jsem povyskočil a ani nechtěl věřit vlastnímu sluchu.

„Huf!“ zaznělo znova hned za nejbližším pahrbkem. Že by pes?

„To sotva,“ řekl jsem a spěchal kupředu s rozbušeným srdcem.

Pes!

Musel to být pes. Nový kamarád! Srdnatý, důvěryhodný a věrný až na věky! Pochopte přece, jakého lepšího kámoše můžete mít tady nebo v kterémkoli jiném vesmíru? Totiž pokud nemáte radši kočky, že ano. To se omlouvám. Ale já jsem rozhodně pro psy... Tedy myslím, že dřív, v původním životě, tomu tak bylo. Proč bych jinak byl tak vzrušený a proč bych potom byl maličko zklamaný, když jsem vyběhl na kopeček a za ním našel zvíře, které je možné technicky označit za psa, ovšem ne toho druhu, s jakým byste se chtěli mazlit na gauči.

Tento tvor měl šedivý skvrnitý kožich, úzký žlutohnědý čumák, vztyčené a černě lemované uši a oháňku, která rozhodně nemávala zrovna přátelsky.

Vlk. Jak jinak. Četl jsem o nich v té knížce o životě v přírodě. Ale podobně jako u medvěda jsem se neobtěžoval studovat pasáže o něčem, co jsem neměl rovnou před nosem.

„Ech, ahoj, chlapče,“ začal jsem a opatrně se odvážil o krok vpřed. „Ahoj...“

Vrhl se dopředu. Instinktivně jsem couvl. Ale místo aby mě napadl, jen se na mě podíval, znovu štěkl, načež se otočil a odpelášil pryč. „Hej, počkej!“ volal jsem a klusal za ním. „Ech... zůstaň! Stůj!“ Potřetí jsem na tomto pro-mrzlém, bláznivém kontinentu sáhl v podobné situaci do batohu pro nějaké jídlo.

„Nemáš hlad, kámo?“ ptal jsem se a kýval mu před nosem mrtvolou králíka. „Koukej, na tomhle si pošmákneš.“

Jako bych mu nabízel kus šutru.

Musím zkusit něco jiného, napadlo mě, a když ne jídlo, tak...

„Klaci!“

Blok dřeva z batohu mi dal čtyři prkna a z těch jsem vyzískal osm tyček. Jednu jsem vzal, připravený ji hodit.

„Přines, hochu!“ zahalekal jsem. „Poběž!“

Ne.

Vlk pořád stál na místě a díval se na mě tázavým pohledem, který musel znamenat: „To si děláš srandu?“ Pak se otočil a odešel, takže jsem zůstal zase sám.

„Na co by zabral?“ mrzel jsem se, když jsem dusal pro odhozenou tyčku. „Jak se tady dají získat přátelé?“

„Bééé.“

Tenhle zvuk jsem poznal, v tom jsem se nemohl mýlit jako prve.

„Bééé.“

„Ovečka!“ A hned za další vyvýšeninkou. Taky že ano, a nejenom jedna, ale celé stádečko... nebo hejno... říkejte tomu, jak chcete. Celkem šest kusů! Mírumilovně se pásly na planince pokryté sněhem.

„No to je dost,“ vzdychl jsem s pocitem, že jsem prvního dne v nové škole narazil ve třídě na starého kámoše.

„Bééé.“

„Páni, to jsem rád, že vás vidím, kamarádi!“ vydechl jsem, ale tiše dodal: „Já jsem přítel, vůbec vám nechci ublížit.“

Možná to byly ovce, ale pořád zůstávaly cizí. Zvolna jsem k nim sestoupil z kopečka, protože jsem neměl jistotu, jestli tahle lesní varianta není plašší než mí přátelé na ostrově. Nezdálo se, že by se mě bály,

vlastně si mě vůbec nevšímalý. Stejně jako ten ostrovní typ se spokojily s tím, že tu a tam něco užmoulaly ze země před svýma nohama.

Několik mělo černou vlnu jako ovečka, které jsem říkal Pazourek, taky jsem viděl bílé jako byl Obláček, tak bělostné, že jsem jich na zasněženém paloučku několik přehlédl. Mezi nimi šedé... Kolik odstínů šedé měla jejich vlna! Od špinavě bílé po tmavé skoro jako uhlí, a mezi tím taky jedna s vlnou ve stejném šedivém tónu, jaký měl Deštík, jehně, kterému jsem pomohl na svět tím, že jsem jeho rodičům dal najíst pšenice.

A pak jsem uviděl i hnědý kousek! Stála skoro schovaná mezi ostatními a pyšnila se výjimečně hustou vlnou, která mi připomněla tyčinku mléčné čokolády.

Čokoláda.

Myšlenka na lahůdku z mého starého světa měla za následek, že jsem měl naráz plnou pusku slin. Když jsem sáhl do batohu po bochníku chleba, napadlo mě, že jsem s sebou nezapomněl vzít i suroviny k výrobě chleba. Nepochyboval jsem, že díky zrní se stanu hvězdou svého nového vlnatého fanklubu.

„Hele,“ oslovil jsem hnědou ovci a přistoupil k ní blíž s hrstí žluťoučké vyzrálé pšenice. „Tohle snad vypadá líp než zmrzlá tráva, co?“

„Bééé!“ Všechny ovce do jedné zvedly hlavy. A než jsem se vzpamatoval, podnikly mnohobarevnou zteč mé dlaně.

„Pomalů, pomalů!“ zajíkal jsem se, když do mě ze všech stran strkaly hlavy porostlé vlnou. „Netlačte se!“

Měl bych do své staré knihy přidat nové pravidlo: Nenabízej, co máš, pokud se nechceš dělit se všemi!

„Pěkně jedna po druhé,“ domlouval jsem jim a přemýšlel, jak bych je mohl rozumně nakrmit. Nejen že jich bylo tolik, ale ještě se přetlačovaly, která se dostane ke žrádlu první. Z doby strávené na ostrově jsem věděl, že když nakrmím ovce obilím, brzy se z toho vyklubou jehňata v rozmanitých kombinacích barev. Ale jaké já jsem měl právo rozhodovat o barvě příští generace tohoto stáda?

Když tak do mě ze všech stran šfouchaly, konstatoval jsem: „Velká moc přináší i velkou odpovědnost.“

„Bééé!“ bečely netrpělivě, jako by na mě křičely: „Mohl bys toho už nechat a konečně nás nakrmit?“

„Dobře, fajn!“ zabručel jsem a rozhodl se pro tu nejzákladnější metodu.

Kdo dřív přijde, ten dřív mele.

Začal jsem je krmit podle toho, která se ocitla zrovna přede mnou, a uvažoval jsem, zda tento svět dovolí, aby člověk zrudl ve tváři. Kolem začala poletovat červená srdíčka a jedno po druhém se objevovala jehňata. Musel jsem počítat s tím, že se červenám, když jsem před tím nadělením nemohl zavřít oči.

„Bééé! Bééé!“ Slabší, výš položené bečení se vmísilo do hlubších rodičovských hlasů. Celkem se objevilo pět nových jehňat: dvě bílá, dvě šedá a moc pěkné hnědé, které mi připomnělo malý čokoládový lupínek. „Šťastné narozeniny, Lupínku,“ řekl jsem a nabídl mu a jeho sourozencům také trochu zrní. „Vím, že jsi jen zvířátko a taky vím, že nerozumíš tomu, co ti povídám, ale pokud jde o mě, je tohle setkání tím nejlepším, co jsem tady od svého přistání zažil.“

Malý Lupínek na mě zíral a v malých černých očkách jsem četl podivení. „Protože,“ pokračoval jsem, „když jsem našel vás, třeba narazím i na další zvířata, se kterými se spřátelím. Snad...“

Zaváhal jsem, když se mi na jazyk dralo „slepice“, protože jsem se cítil provinile při vzpomínce na to, jak jsem přišel o posledního slepičího kamaráda. „Snad i krávu. Jako byla má kamarádka Búú tam na ostrově. Ta by se ti líbila. Byla... je... nejlepší.“

„Bééé,“ odpověděl Lupínek, sklonil hlavu a ukousl zasněženou travu.

„Jasně, rozumím. Už jsi se mnou měl dost trpělivosti.“ Všiml jsem si, že když obilí došlo, shromáždění kolem mě se rozešlo a rozptýlilo mezi stromy.

„Vy asi víte, kam máte jít, a mě čeká prozkoumání celého tohoto světadílu.“

„Bééé,“ odvětil Lupínek a odloudal se pryč.

„Tak nashle, chlapče,“ řekl jsem a znovu se otočil k západu.

S obnovenou sebedůvěrou jsem vesele rázoval přes následující kopeček. Setkání s ovceci mě natolik uklidnilo, že můj starý mozek začal zase rozumně myslet.

Nejspíš bych si měl vyrobit novou mapu. Nemá smysl nic prozkoumávat, když nemůžu zaznamenat, co jsem objevil.

Zrovna jsem probíral své zásoby železa, ruditu a papíru z cukrové třtiny, když jsem zaslechl osamělé „bééé“ za vrškem, který jsem právě překonal. Nějak bych o tom nepřemýšlel, ale po zabezčení zaznělo povědomé úsečné štěknutí.

„To snad ne,“ zašeptal jsem a vlastní krev mi naráz připadala ledovější než okolní vzduch. „Ne, to se nemůže stát. Jenom si to domýšlíš podle zkušenosti ze starého světa.“

Ale stejně jsem se vydal zpátky, odkud jsem přišel. Po pár krocích už jsem běžel a dostal se na hranaté návrší, z něhož jsem viděl prázdnou ovčí pastvinu.

Téměř prázdnou.

Nad holým zasněženým trávníkem se vznášely dvě věci: blok bílé vlny a kýta růžově červeného masa.

„Ne, ne, ne!“ vykřikl jsem a spěchal obojí sebrat. To byla jistě nějaká nehoda. Ovce nejspíš spadla ze srázu stejně jako ten pitomý králík. Přece to nemohlo...

„Bééé... Huf, huf... Bééé!“

Hned za blízkými stromy – zvuky a pohyb.

Přihnal jsem se tam zrovna ve chvíli, kdy se vlk vrhl na šedivou ovci. Červený záblesk, hlasitě bolestné „bééé“ a Deštíkův dvojník s tichým „puř“ zanikl v obláčku dýmu a po něm zůstal kus masa a vlna.

„Tak to ne!“ ječel jsem a v hrůze přihlížel, jak masožravá psovitá šelma míří k malé hnědé ovečce. „Lupínku!“

A už jsem běžel s vytaseným mečem.

„Bééé!“

Záblesk diamantové čepele.

Vlk odskočil s vylekaným kviknutím.

„Uteč!“ hulákal jsem na Lupínka. „No tak! Zmiz!“

CVAK! Zabořila mě noha, i když jsem ji měl chráněnou zbrojí. Otočil jsem se čelem proti vlkovi, jemuž rudě zářily oči.

„Vrrr.“

A ještě jednou mě chtěl kousnout, ale odrazil jsem ho štítem.

„Pakuj se od nich!“ řval jsem na vlka a pozvedl meč.

Znovu zavrčel a zkusil mě kousnout hranatou tlamou.

„Vypadni!“ Ohnal jsem se po něm a odmrštíł ho na strom.

Zakvičel a pak se s tichým „puř“ změnil v obláček kouře.

„To je mi líto,“ hekal jsem, když se příliv adrenalinu převrátil ve smutek. „Nechtěl jsem tě zabít. Víím, že ses choval jen tak, jak tě vedl pud, ale nemohl jsem dovolit...“

„Vrrr!“

Něco do mě vrazilo zezadu, až jsem praštil obličejem do stromu.

„Co...“ Obrátil jsem se a za mnou stáli rovnou tři vlci s očima červenýma, jako mívají velcí pavouci.

No jasně, pomyslel jsem si a znovu se v duchu proklínal, že jsem pořádně neprostudoval tu příručku. Vlci loví ve smečkách.

První po mně skočil, tak jsem ho sekl. Zaskučel, ale přehlušilo ho vrčení zbylých dvou, když na mě zaútočili. Jen jsem zamručel, když mi zaťali zuby do levé nohy a pravého ramene.

„Zpátky!“ ječel jsem na ně. Čepel meče svištěla vzduchem a odrážel jsem je od sebe, jak to šlo. „Zpátky!“

Přestal jsem na ně rvát ve chvíli, kdy mi na záda skočil ten první z trojice. Obrátil jsem se proti němu, ale jeho dva druhové už byli zase u mě.

Seknutí, odraz, kousnutí.

Měli přesilu!

Cítil jsem jejich zuby, v jejichž skusu měli takovou sílu, že dokázali chroustat kosti. Ustupoval jsem a divoce kolem sebe máchal mečem. Smečka se blížila. Dal jsem se na útěk.

Odvedu je pryč, pomyslel jsem si. Vyhýbal jsem se stromům a skákal z jednoho kopečka na druhý. Odvedu je od ovcí a musím je odlákat dost daleko, než se s nimi dám zase do boje.

Naskočilo mi hyperhojení a místo bolesti nastoupil hlad. Moje tělo to ale úplně nezvládalo. Potřeboval jsem si odpočinout a najíst se.

Vrčeli mi za zády a rychle mě doháněli. Běželi společně jako šedivé řízené střely. Před sebou už jsem viděl hranici lesa. Třeba se tam zastaví.

„Vrrr!“

Asi ne.

Cvakající čelisti už jsem měl jen několik kroků za patami, když jsem se vyřítil z lesa a ocítl se na zamrzlé řece.

„Vrrr!“ Jeden mě kousl do stehna, takže jsem upadl a smýkal se dál po ledu.

Vstaň! Musíš se dostat na druhou stranu! Musíš se dostat... kam vlastně?

Ta velká hromada sněhu, kolem které jsem šel do lesa. Jenže to nebyla žádná hromada! Z tohoto úhlu jsem viděl... dveře?

Jasně!

Uprostřed nakupených bílých bloků se rýsovaly dveře! Jakkak se říká těm chýším na dalekém severu mého světa? Iglú? To je jedno. Tohle představovalo mé jediné útočiště.

Ze všech sil jsem běžel a skákal a už jsem byl ve dveřích a s prásknutím je za sebou přirazil. Ohromeně jsem se rozhlížel po malém, střídmě vybaveném příbytku. Řemeslnický stůl, pec, dokonce i postel, a – to byste neuhodli – koberec! Bílý vlněný koberec, který jsem si skoro spletl se sněhem. Také tu byla okna. Okna vyplněná ledem, která jsem zvenčí úplně přehlédl, protože je musel zavát padající sních.

„Co to...“, spustil jsem. Kolečka mi v hlavě šrotovala, ale zavrčení zvenčí mě vrátilo do reality.

„Dobrá,“ pravil jsem ke dveřím. „Za minutku jsem u vás.“ Zhltnal jsem několik pečených brambor a začal přemýšlet, jak bych se mohl dostat na kobylku těm třem chlupatým potvorám, které mě věznily v iglú.

Už na sobě mají nějaké šrámy, dumal jsem, když konzumované jídlo navracelo mému hyperhojení to ochablé hyper, takže by možná stačilo každého z nich dvakrát seknout... Taky bych mohl pootevřít dveře a pouštět je po jednom dovnitř...

„Jaujaujau!“ ozvalo se zvenčí zakňučení, jaké vydá psovitá šelma v bolestech.

Znovu jsem se pokusil vyhlédnout oknem. Zatracený sních.

Další zakvičení, které následovalo těsně po sotva slyšitelném zvuku.

LUP! Už to zaznělo znovu – brnknutí tětivy luku, hvízdnutí šípu a nezařaditelné BONK, když zasáhl cíl.

„Jaujaujau!“ ozvalo se třetí a poslední zakňučení. Pak už nic. Ticho. Vyčkávání.

„Haló!“ Nějaký hlas, a ne můj. Ani mi nezněl jen v hlavě! Opravdový, nefalšovaný hlas zvenčí. „Haló! Je tam někdo?“

„Ne...“ Plíce se mi nadouvaly a srdce se rozběhlo do rychlého staccata. „Ne, to nemůže být...“

Prudce jsem otevřel dveře.

A venku stála ona.